

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SA Małgorzata Pasek
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Lublinie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji wnioskodawczyni M. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 8 lutego 2016 r. sygn. akt VII U 203/12

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala M. M. od dnia 27 października 2010 roku prawo do stałej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 28 kwietnia 2010 roku;

II. zasądza na rzecz M. M. od Zakładu Ubezpieczeń społecznych Oddziału w L. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Czaja

III AUa 371/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 21 października 2010 roku na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 167, poz. 1322 ze zm.) odmówił M. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 kwietnia 2010 roku, podnosząc

przyczynienie się M. M. do zaistniałego zdarzenia poprzez naruszenie przepisów dotyczących ruchu drogowego w związku z niezachowaniem należytej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu i wyjechania pod samochód.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł A. M., opiekun całkowicie ubezwłasnowolnionej wnioskodawczynie, podnosząc jej niesłuszność w związku z oparciem na błędnej ocenie materiału dowodowego. Zdaniem A. M. właściwa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że M. M. podjęła właściwe manewry i nie miała możliwości uniknięcia zdarzenia.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 8 lutego 2016 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że M. M. w 2010 roku była zatrudniona w Gminnym(...) w J. P. w charakterze opiekunki domowej. Z tytułu tego zatrudnienia podlegała ubezpieczeniom społecznym w tym ubezpieczeniu wypadkowemu. W dniu 28 kwietnia 2010 roku miała wykonywać usługi opiekuńcze między innymi u J. S. i E. S., zamieszkałych w miejscowości B.. Około godziny 13.30 M. M. jechała rowerem od domu J. S. do domu w którym zamieszkuje E. S. drogą publicznej nr (...) wiodącej z J. do T.. Tą samą drogą w kierunku J. kierując samochodem osobowym marki V. (...), kontynuowała jazdę D. H.. W momencie przejeżdżania przez obszar miejscowości B. kierująca samochodem dostrzegła przed sobą w znacznej odległości poruszającego się rowerzystę przy prawej krawędzi jezdni. W momencie zbliżania się do rowerzysty podjęła zamiar wyprzedzenia go. Podczas kontynuowania wyprzedzania przez D. H. rowerzystą, tj. M. M. bez upewnienie się o tym, że jest wyprzedzana podjęła skręt w lewo w kierunku drogi gruntowej prowadzącej do posesji nr (...), na której położonym był dom w którym mieszkał E. S.. W wyniku zaistniałej sytuacji kierująca samochodem stwierdziła stan zagrożenia i podjęła czynności obronne w postaci zjechania w lewo i hamowania awaryjnego. Mimo podjętych reakcji obronnych przez kierującą pojazdem doszło do uderzenia M. M. przednim prawym narożem nadwozia pojazdu.

W wyniku zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2010 roku, uznanym za wypadek przy pracy, ubezpieczona doznała ciężkiego wielonarządowego urazu z dominującymi obrażeniami mózgowo – czaszkowymi. Obecnie przebywa ona w ośrodku dla ludzi w śpiączce i nadal znajduje się w stanie śpiączki wegetatywnej, bez czynnego kontaktu z otoczeniem.

Postanowieniem z dnia 6 maja 2010 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej wszczął śledztwo w sprawie wypadku drogowego zaistniałego w dniu 28 kwietnia 2010 roku w miejscowości B., w wyniku którego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu doznała M. M.. W sporządzonej dla potrzeb postępowania opinii biegły z zakresu ruchu drogowego i badania przebiegu wypadków drogowych M. Z. wskazał, że przyczyną wypadku było zachowanie rowerzystki, która zamierzając skręcić w lewo, nie upewniła się, czy nie jedzie za nią inny pojazd, nie zasygnalizowała tego manewru i niespodziewanie zajechała drogę kierującej samochodem D. H.. O takim przebiegu zdarzenia w ocenie biegłego świadczą uszkodzenia roweru, który w chwili kontaktu z autem znajdował się pod kątem 55 – 65 stopni w stosunku do osi podłużnej samochodu, a rowerzystka przemieszczała się od strony prawej ręki, a także uszkodzenia samochodu usytuowane z przodu po jego prawej stronie oraz ślady hamowania ujawnione na lewym poboczu drogi. Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej z dnia 30 września 2010 roku w sprawie 1 Ds 577/10/Sp śledztwo w sprawie wypadku drogowego wobec nie stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., zostało umorzone. Postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, wydanym w sprawie o sygn. VII Kp 753/10, Sąd ten ustalił, że wyłączną przyczyną zaistniałego wypadku było zachowanie pokrzywdzonej, która nieprawidłowo wykonała manewr skrętu w lewo.

W opinii wywołanej w sprawie o prawo do jednorazowego odszkodowania, prowadzonej przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie(...), biegły z zakresu techniki pojazdów samochodowych i ruchu drogowego D. D. wskazał, że przyczyną zaistnienia wypadku w dniu 28 kwietnia 2010 roku było niewłaściwe zachowanie kierującej rowerem M. M., która poprzez niezachowanie wymaganej szczególnej ostrożności w momencie wykonywania skrętu w lewo spowodowała wjechanie bezpośrednio przed nadjeżdżający pojazd, którego kierująca D. H. kontynuowała jej wyprzedzanie. W ocenie wskazanego biegłego wypadku z dnia 28 kwietnia 2010 roku można było uniknąć tylko w okolicznościach zachowania wymaganej szczególnej ostrożności przez kierującą rowerem, która w zaistniałej sytuacji drogowej powinna zaniechać wykonywania skrętu w lewo i umożliwić kierującej samochodem osobowym marki V. (...) zakończenie manewru wyprzedzania. Biegły nadto podniósł, że uwzględniając ewentualne zasygnalizowanie przez

kierująca rowerem zamiaru skrętu w lewo wobec nadjeżdżającego pojazdu, którego kierująca przystąpiła do manewru wyprzedzania, nie dawało kategorycznej podstawy do realizacji bezwzględnie wykonania skrętu w lewo. W ocenie biegłego dostępny w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstawy do sformułowania wniosków, z których by wynikało, że D. H. kierująca samochodem osobowym popełniła nieprawidłowości, które miały związek przyczynowo – skutkowy z zaistnieniem i przebiegiem wypadku w dniu 28 kwietnia 2010 roku. Zdaniem biegłego niewłaściwe w tych okolicznościach zachowanie ubezpieczonej, polegające na realizacji zamiaru manewru skrętu w lewo celem zjazdu w kierunku posesji B. nr(...) było wyłączną przyczyną zaistniałego wypadku. Nadto biegły wskazał, w oparciu o dokonane przez siebie obliczenia, że prędkość z jaką poruszała się D. H. zawierała się w przedziale od 71 km/h do 85,4 km/h.

W sprawie o prawo do jednorazowego odszkodowania o sygn. akt VII U 543/11, prowadzonej przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie (...) wyrokiem z dnia 30 maja 2014 roku w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 21 października 2010 roku i przyznał M. M. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 28 kwietnia 2010 roku w wysokości odpowiadającej 100 % uszczerbku na zdrowiu. Z poczynionych przez ten Sąd ustaleń co do przebiegu zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2010 roku wynika, że M. M. wykonała manewr skrętu w lewo bez upewnienia się czy jest to możliwe oraz bez zasygnalizowania zamiaru wykonania takiego manewru. Rozpoznający do tego wyroku apelację organu rentowego Sąd Okręgowy w Lublinie (...) wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 roku zmienił rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w pkt I poprzez oddalenie odwołania.

W opinii wywołanej przez Sąd Okręgowy w Lublinie (...) w sprawie o sygn. akt I C 358/12 oraz pisemnej opinii uzupełniającej Politechniki (...) (...) wskazano, że do uderzenia w rower przez pojazd marki V. doszło na środku drogi podczas gdy rower był zwrócony pod znacznym kątem w stosunku do osi jezdni. Według opinii wskazywało to na rozpoczęcie skrętu roweru z prawej części jezdni, podczas gdy kodeks drogowy nakłada obowiązek zjechania przed skrętem w lewo do środka jezdni. Jak wskazano rower, którym jechała M. M., w chwili podjęcia przez rowerzystkę, znajdował się w odległości 39,3 m od pojazdu V.. Ze względu na warunki drogowe i geometrię drogi w miejscu zdarzenia, w ocenie opinii, nie było podstaw do przyjęcia, że dla kierującej rowerem pojazd V. nie był widoczny oraz że nie było widoczne dla kierującej rowerem, że kierująca pojazdem nie podjęła żadnych manewrów, aby uniknąć kolizji. Z tych względów w ocenie opinii zasadnym było przyjęcie wniosku o tym, że M. M. nie zastosowała zasady ograniczonego zaufania w stosunku do nadjeżdżającego pojazdu. Prawidłowo wykonany manewr skrętu w lewo wymagał od rowerzystki czytelnego i jednoznacznego zasygnalizowania zamiaru skrętu w lewo. Nadto zwrócono uwagę, że rowerzystka nie dochowała obowiązku zjechania do środka jezdni przed skrętem w lewo. Wskazano jako na okoliczności ten wniosek potwierdzające, że do zderzenia doszło w przybliżeniu w połowie szerokości jezdni. Jeżeli przed skrętem w lewo rowerzystka zjechałaby do środka jezdni, to nastąpiłoby uderzenie w rower w przybliżeniu od tyłu. Przy uderzeniu w tylne koło roweru powstają charakterystyczne odkształcenia obręczy tylnego koła, czego, na co wskazano w opinii, nie udokumentowano w rozpoznawanej sprawie. Tymczasem skutki zderzenia, tj. uszkodzenia roweru, wskazują natomiast na uderzenie pojazdu V. w rower pod kątem z tyłu z lewej strony, podczas gdy rower był zwrócony pod znacznym kątem w stosunku do osi jezdni. Nadto wskazano na brak podstaw dla przyjęcia wniosku o tym, że bezpośrednio przed zdarzeniem kierująca pojazdem marki V. naruszyła ograniczenie prędkości obowiązujące w miejscu zdarzenia. Dodatkowo podniesiono, mając na uwadze miejsce w którym doszło do zdarzenia, tj. około 3,5 m od prawej krawędzi jezdni, że jedynie teoretycznie było możliwe uniknięcie wypadku przez kierującą samochodem osobowym przez zjechanie na prawą stronę jezdni. Jak bowiem wskazano w praktyce większość kierowców odruchowo wykonuje manewr obronny, skręcając w kierunku zgodnym z kierunkiem wjechania na jego tor przeszkody, w tym przypadku w lewo. Z tych względów w ocenie opinii nie można było przyjąć wniosku o tym, że kierująca samochodem osobowym popełniła błąd, skręcając w lewo, podejmując manewr obronny. Manewr obronny polegający na skręceniu w prawo byłby skuteczny, ale pod warunkiem kontynuowania przez rower skrętu w lewo, czego, na co wskazano, kierująca pojazdem nie mogła założyć.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2015 roku w sprawie o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie, w której powódką była M. M., Sąd Okręgowy w Lublinie (...), powództwo oddalił, przyjmując, że w rozpoznawanej sprawie

zaistniała jedna z przesłanek egzoneracyjnych w postaci wyłącznego przyczynienia się M. M. do zaistnienia zdarzenia w dniu 28 kwietnia 2010 roku.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości oraz o dowód z dokumentów w postaci opinii oraz opinii uzupełniającej biegłego z zakresu ruchu drogowego i badania przebiegu wypadków drogowych w osobie M. Z., wywołanej w toku postępowania przygotowawczego w formie śledztwa w sprawie 1 Ds. 577/10/Sp, opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych i ruchu drogowego w osobie D. D., opinii biegłego w zakresie psychiatrii w oraz biegłego z zakresu farmakologii i farmacji w sprawie o sygn. VII U 543/11 wywołanych w sprawie o prawo do jednorazowego odszkodowania oraz opinii i pisemnej opinii uzupełniającej Politechniki (...) (...), wywołanej przez Sąd Okręgowy w Lublinie (...) w sprawie o sygn. akt I C 358/12.

Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłych w zakresie oceny zachowania się ubezpieczonej jako jedynej przyczyny wypadku z dnia 28 kwietnia 2010 roku, powodującego całkowitą niezdolność do pracy na stałe.

Z powyższych względów Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy pełnomocnika przedstawiciela ustawowego ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z opinii innego niż wyżej wskazanych biegłych z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków, na okoliczności wskazanego przez pełnomocnika. Biorąc pod uwagę wyżej wskazaną ocenę powołanych opinii, w pełni usprawiedliwiony jest wniosek o tym, że okoliczności na jakie miałyby wnioskowany w dniu 24 listopada 2014 roku dowód zostać przeprowadzony, zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd Okręgowy wskazał, że organ rentowy nie negował zasadności kwalifikacji zdarzenia jakie miało miejsce w dniu 28 kwietnia 2010 roku, z udziałem ubezpieczonej, jako wypadku przy pracy. W sprawie nie była również sporna okoliczność całkowitej niezdolności do pracy na stałe ubezpieczonej, mając na uwadze decyzję organu rentowego o przyznaniu świadczenia z tego tytułu ogólnego stanu zdrowia. Zakład kwestionował natomiast uprawnienie do renty z tytułu niezdolności do pracy pozostającej w związku z tym wypadkiem, powołując się w tym zakresie na treść art. 21 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 167, poz. 1322 ze zm.) –, wskazując, że M. M. przyczyniała się do zaistniałego zdarzenia, naruszyła przepisy dotyczące ruchu drogowego, nie zachowując należytej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu i wyjeżdżając pod samochód.

Sąd Okręgowy orzekł, że zgodnie z treścią przepisu art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej, świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub skutek rażącego niedbalstwa. Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami powołanych opinii biegłych, oraz treścią cytowanego przepisu Sąd Okręgowy, wobec ustalenia, że wyłączną przyczyną wypadku przy pracy jakiemu uległa M. M. w dniu 28 kwietnia 2010 roku było udowodnione naruszenie przez nią przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, jakimi w niniejszej sprawie są przepisy ustawy prawo o ruchu drogowym, skutek rażącego niedbalstwa, odmówił ustalenia M. M. prawa do renty z tego tytułu wypadku przy pracy.

Od tego wyroku apelację wniosł pełnomocnik wnioskodawczyni M. M., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 21 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że wyłączną przyczyną wypadku było udowodnione naruszenie przez ubezpieczoną przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowanego przez niego skutek rażącego niedbalstwa, w sytuacji, gdy z ustalonego stanu faktycznego i okoliczności sprawy wynika, że naruszenie popełnione przez ubezpieczoną można uznać jedynie za uprawdopodobnione, a tym bardziej nie można uznać, że udowodniony został zamiar lub możliwość i obowiązek przewidywania przez ubezpieczoną

naruszenie przepisów ruchu drogowego, a ponadto nieuznanie, że kierująca pojazdem V. (...) nie zastosowania zasady ograniczonego zaufania do rowerzystki jadącej przed nią, czy przyczyniła się do zaistniałego wypadku;

2. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy – art.233 § 1 kpc w związku z art.278 § 1 kpc w wyniku dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego i przyjęcie, że powódka nie zasygnalizowała zamiaru skrętu w lewo, podczas gdy z materiału tego wynika, że nie można jednoznacznie stwierdzić tego faktu oraz naruszenie art.233 § 1 kpc w związku z art.258 kpc poprzez uznanie treści zeznań D. H. za logiczne i wiarygodne podczas gdy są ze sobą sprzeczne i nielogiczne oraz niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i opacie się jedynie na końcowych wnioskach biegłego z zakresu ruchu drogowego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż art.21 ustawy wypadkowej wymaga udowodnienia.

Wnosił o zmianę wyroku i przyznanie ubezpieczonej renty z tytułu wypadku przy pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna a jej uwzględnienie skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku wraz z poprzedzającą go decyzją i ustalenie wnioskodawczyni prawa do dochodzonego świadczenia.

Stan faktyczny w sprawie nie był sporny – w dniu w dniu 28 kwietnia 2010 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym została poszkodowana wnioskodawczyni. Okoliczności wypadku zostały ustalone w toku postępowania z odwołania wnioskodawczyni w sprawie o jednorazowe odszkodowanie zakończony wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w sprawie VIII U 543/11 oraz w postępowaniu karnym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Białej Podlaskiej 1 Ds 577/10/Sp i przez Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej VII Kp 753/10. Postępowanie karne dotyczyło zachowania D. H., kierującej samochodem V. (...) w celu wykazania, czy ponosi ona winę za spowodowanie tegoż wypadku. Ostatecznie Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej rozstrzygający o zasadności umorzenia postępowania przez prokuratora, ustalił, że wyłączną przyczyną zaistniałego wypadku było zachowanie pokrzywdzonej, która nieprawidłowo wykonała manewr skrętu w lewo.

Postępowanie w sprawie o jednorazowe odszkodowanie było prowadzone pod innym kątem – istotne były w nim ustalenie, czy zachowanie M. M. było wyłączną przyczyną kolizji drogowej oraz czy nastąpiło to z jej winy umyślnej lub wskutek rażącego niedbalstwa. Sąd Rejonowy w sprawie VII U 543/11 wyrokiem z dnia 30 maja 2014 roku zmieniając decyzję organu rentowego z dnia 21 października 2010 roku odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania, przyznał M. M. prawo do tego świadczenia w wysokości odpowiadającej 100 % uszczerbku na zdrowiu. Sąd uznał, że wprawdzie zachowanie wnioskodawczyni, która wykonała manewr skrętu w lewo bez upewnienia się, czy jest to możliwe i bez zasygnalizowania zamiaru, ale jej zachowanie nie było wyłączną przyczyną wypadku. W ocenie Sądu Rejonowego do wypadku przyczyniła się również kierująca samochodem D. H., która nie zachowała należytej staranności. Rozpoznający do tego wyroku apelację organu rentowego Sąd Okręgowy w Lublinie (...) wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 roku zmienił rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w pkt I poprzez oddalenie odwołania, ale w wyniku skargi kasacyjnej wniesionej w imieniu wnioskodawczyni, Sąd Najwyższy w dniu 9 czerwca 2016 roku w sprawie III UK 158/15 uchylił ten wyrok i oddalił apelację organu rentowego. Wobec takiego rozstrzygnięcia wyrok Sadu Rejonowego ustalający wnioskodawczyni prawo do świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego stał się prawomocny.

Mając na względzie wyniki postępowania Sądu Rejonowego Lublin Zachód w sprawie VII U 543/11 o jednorazowe odszkodowanie, Sąd Apelacyjny stwierdza, że zasadny jest podnoszony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego – art.21 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 roku, poz.1242) przez jego niewłaściwe zastosowanie. Przepis ten stanowi, że świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadku było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia lub zdrowia spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Przepis ten wymaga nie tylko ustalenia, że wyłączną, czyli jedyną przyczyną wypadku było zawinione zachowanie poszkodowanego, ale również że okoliczności te zostały udowodnione, a nie tylko uprawdopodobnione. Zachowanie ubezpieczonego stanowi wyłączną przyczynę wypadku tylko w takiej sytuacji, gdy oprócz tego zachowania nie występują inne – w szczególności działania innych osób, które mogą stanowić

przyczynę współsprawczą zdarzenia. Wystąpienie jakiegokolwiek czynnika, niezależnego od poszkodowanego, uniemożliwia przyjęcie wyłącznej przyczyny leżącej po stronie poszkodowanego. Wówczas nawet przy stwierdzeniu winy umyślnej pracownika, zachowuje on prawo do świadczeń (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 1998 roku II UKN 446/97 i z 10 czerwca 1999 roku II UKN 687/98).

Należy zatem przyjąć, że nie zachodzą przewidziane w art.21 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz.U z 2015 roku, poz. 12420 przesłanki do wyłączenia prawa do świadczeń przysługujących poszkodowanej w wyniku wypadku przy pracy. Z mocy art. 6 ust.1 pkt 6 tytułu wypadku przy pracy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Stosownie do treści art.17 ust.1 ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 roku, poz.887).;

Wnioskodawczyni od dnia wypadku jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu następstw tego zdarzenia. Organ rentowy decyzją z dnia 4 stycznia 2011 roku przyznał jej prawo do stałej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 27 października 2010 roku - od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Całkowita niezdolność do pracy została spowodowana wyłącznie w wyniku obrażeń doznanych w wypadku w dniu 28 kwietnia 2010 roku, dlatego też przysługuje jej od tej daty prawo do renty w związku z wypadkiem przy pracy na podstawie art.6 ust. 1 pkt.6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów Sąd Apelacyjny na podstawie art.386 § 1 KPC orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art.98 § 1 KPC.